

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๔/๒๕๕๓

เรื่องพิจารณาที่ ค.๒/๒๕๕๓

วันที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

เรื่อง จำสืบตำรวจ กทาวุช สุทิน (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบที่เกี่ยวข้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ว่า จำสืบตำรวจ กทาวุช สุทิน (ผู้ร้อง) ได้เคยยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ แล้ว จำนวน ๒ ครั้ง ดังนี้

คำร้องที่หนึ่ง (เรื่องพิจารณาที่ ค.๑๕/๒๕๕๕) เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๖๓ (๒) (ข) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕ หรือไม่ พระราชบัญญัติจดทะเบียนครอบครัว พุทธศักราช ๒๔๗๘ และพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๖๕/๒๕๕๕ ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย ด้วยเหตุว่าคำร้องของผู้ร้องมิได้ระบุมาตราของบทบัญญัติแห่งกฎหมายและมีได้ให้เหตุผลสนับสนุนว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญอย่างไร จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

คำร้องที่สอง (เรื่องพิจารณาที่ ค.๑๖/๒๕๕๖) เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติระเบียบบริหาร

- ๒ -

ราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ (๘) พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๖๓ (๒) (ข) พระราชบัญญัติจดทะเบียนครอบครัว พุทธศักราช ๒๔๗๘ และพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕ หรือไม่ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๔๖/๒๕๕๖ ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย ด้วยเหตุว่ามูลกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าถูกละเมิดสิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น ผู้ร้องจึงมิใช่บุคคลผู้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คำร้องของผู้ร้องจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

สำหรับคำร้องนี้ ผู้ร้องขอเพิ่มเติมคำร้องเรื่องพิจารณาที่ ต.๑๖/๒๕๕๖ เนื่องจากศาลปกครองนครราชสีมาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ว่าคำสั่งศาลในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๔/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๔๐/๒๕๕๓ ที่สั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีมิใช่การรับรองสิทธิของผู้ฟ้องคดี และการที่ผู้ฟ้องคดีมี วัน เดือน ปีเกิด ไม่ถูกต้องตามหลักฐานทะเบียนราษฎรในทะเบียนสมรส เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่เจตนา นำ วัน เดือน ปีเกิด ที่ไม่ถูกต้องไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์แล้ว จึงได้ขอแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนบ้านและในทะเบียนสมรส (คร.๔) ซึ่งนายอำเภอโนนสูง ในฐานะนายทะเบียน (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ได้ดำเนินการบันทึกแก้ไข วัน เดือน ปีเกิดของผู้ฟ้องคดี จึงถือว่านายอำเภอโนนสูงได้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจดทะเบียนครอบครัว พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ ๓๘ แล้ว จึงพิพากษายกฟ้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลปกครองนครราชสีมาพิจารณาแล้วเห็นว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นคำอุทธรณ์ที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน และข้อที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วนเช่นว่านี้เป็นกรณีที่ไม้อาจแก้ไขให้ถูกต้องตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๑๐๑ วรรคหนึ่ง (๒) ประกอบกับข้อ ๑๐๔ วรรคสอง จึงมีคำสั่งไม่รับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ร้องเห็นว่า การพิจารณาวินิจฉัยคดีของศาลปกครองนครราชสีมาทำให้ผู้ร้องเสียกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ก่อให้เกิดการใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ และไม่คุ้มครองสิทธิของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องเพิ่มเติมและมีคำรับรองว่าผู้ร้องเป็นผู้ที่มีสิทธิมีและใช้วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นวัน เดือน ปีเกิดของผู้ร้อง เพื่อจะได้เป็นหลักฐานการขอรับคืนสิทธิโดยสมบูรณ์

ตามกฎหมาย มีคำสั่งให้กระทรวงศึกษาธิการ (โรงเรียนทั้ง ๔ แห่ง) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ชดใช้ค่าเสียหายในการดำเนินการทางศาล และมีคำวินิจฉัยกลับคำสั่งของศาลปกครองนครราชสีมา
ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๐๒/๒๕๕๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๓/๒๕๕๕

อนึ่ง ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑)
ซึ่งผู้ตรวจการแผ่นดินพิจารณาแล้วเห็นว่า มิได้มีกรณีใดที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้อง
จึงไม่มีปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕
และได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒)
ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว มีมติให้ยุติเรื่องของผู้ร้อง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และ
เงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ
ที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณี
ที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำ
คำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ
ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่มิอาจใช้สิทธิ
โดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒)
ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้
ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจาก
บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

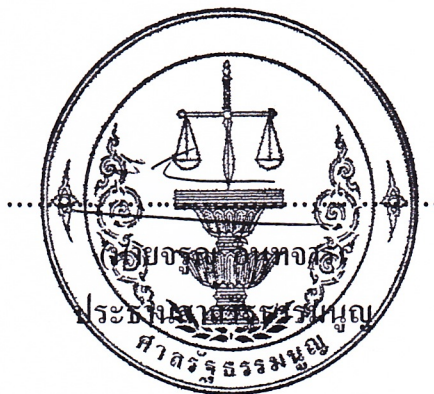

- ๔ -

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นตามคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องขอเพิ่มเติมประเด็นในเรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๖/๒๕๕๖ ว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบที่เกี่ยวข้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕ หรือไม่ โดยอ้างว่าถูกละเมิดสิทธิจากการพิจารณาวินิจฉัยคดีของศาลปกครอง นครราชสีมาและศาลปกครองสูงสุดทำให้เสียกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ก่อให้เกิดการใช้ตำแหน่งหน้าที่ โดยมีขอบ และไม่คุ้มครองสิทธิของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ผู้ร้องได้ใช้สิทธิโดยวิธีการอื่น คือ ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อขอให้เสนอเรื่อง พร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) แล้ว แต่เนื่องจากเรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๖/๒๕๕๖ ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา วินิจฉัยตามคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๔๖/๒๕๕๖ ด้วยเหตุว่า ผู้ร้องมิใช่บุคคลผู้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คดีนี้แม้ผู้ร้อง จะขอเพิ่มเติมประเด็นใหม่ แต่ผู้ร้องมิได้ระบุนบทบัญญัติของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และมีได้ให้เหตุผลสนับสนุนว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญอย่างไร อันจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้ ดังนั้น คำร้องของผู้ร้องจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตาม ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและ การทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

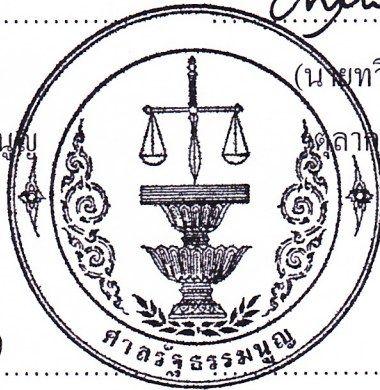
(คำสั่งที่ ๒๔/๒๕๕๗)

(นายจรัญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลนุพผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ